

STANOVISKO VLÁDY

**k návrhu poslanců Jakuba Michálka, Mariana Jurečky, Martina Kupky, Věry Kovářové
a dalších na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání
veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 97/1993 Sb., o působnosti
Správy státních hmotných rezerv, ve znění pozdějších předpisů
(sněmovní tisk č. 951)**

Vláda na své schůzi dne 27. července 2020 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv, ve znění pozdějších předpisů, a zaujala k němu **nesouhlasné** stanovisko, a to z následujících důvodů:

1. Vláda obecně podporuje snahu o zrychlení distribuce ochranných pomůcek v podobných případech, jako je nynější pandemie COVID-19, aniž by musel být vyhlášen nouzový stav. Vláda však nepovažuje za vhodné upravovat takto významnou problematiku poslaneckým návrhem a zároveň navrhovaným způsobem. Předložený návrh představuje zásadní koncepční změnu využití státních hmotných rezerv pro stav, který není krizový, tedy nedopadá pouze na výjimečné situace, ale také na situace standardní. Takovouto změnu by bylo vhodné podrobit širší diskuzi zainteresovaných subjektů a zohlednit její veškeré možné dopady.
2. Vláda nepovažuje úpravu zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, spočívající ve změně povinnosti uzavřít písemnou smlouvu o centralizovaném zadávání na oprávnění takovou smlouvu uzavřít, za přínosnou, neboť současná úprava zajišťuje transparentnost a soulad s úpravou zadávacích směrnic EU a navrhovaná změna by vedla k právní nejistotě a k možnému zpochybnění systému centralizovaného zadávání. Navrhovaná změna je v rozporu se základní konstrukcí zákona o zadávání veřejných zakázek. V § 2 odst. 3 je zadavateli uloženo uzavírat smlouvy na veřejné zakázky v zadávacím řízení, není-li stanoveno jinak. V poslední větě § 2 odst. 3 je pak stanoveno, že tato povinnost je splněna, pokud je veřejná zakázka pořizována od centrálního zadavatele nebo jeho prostřednictvím. Pokud by docházelo k uzavírání smluv mezi zadavatelem a dodavatelem bez dohody s centrálním zadavatelem, docházelo by k zadávání veřejných zakázek mimo zadávací řízení

a současně by nebylo doloženo, že je splněna podmínka pro pořizování od centrálního zadavatele nebo jeho prostřednictvím. V případě přijetí navrhované změny zákona o zadávání veřejných zakázek tak nebude zřejmé, z jakého právního titulu bude zadavatelům, kteří neuzavřeli smlouvu s centrálním zadavatelem, plnění poskytnuto. Zadavatelé by tak nebyli schopni prokázat dodržení zákonného postupu při zadání veřejné zakázky, což by mohlo vést k jejich postihům při kontrolách. Vláda je také toho názoru, že navrhovanou změnou ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 134/2016 Sb. by toto ustanovení pozbylo základní znaky právní normy, respektive by se svou povahou přiblížilo spíše jakémusi metodickému doporučení.

3. Podle stávajícího znění zákona o zadávání veřejných zakázek mohou předem vymezení zadavatelé uzavírat s centrálním zadavatelem smlouvy o centralizovaném zadávání i po uzavření rámcové dohody. Zákon o zadávání veřejných zakázek pouze stanoví, že smlouva o centralizovaném zadávání musí být uzavřena před samotným zadáním veřejné zakázky. To znamená, že k uzavření smlouvy o centralizovaném zadávání může dojít těsně před realizací konkrétního nákupu pro jednotlivého zadavatele, který byl v původním zadávacím řízení identifikován, tedy například i několik let po uzavření rámcové dohody.
4. V návrhu na změnu zákona č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv, ve znění pozdějších předpisů, není jasné uvedeno, při jakých majetkoprávních jednáních Správy státních hmotných rezerv se vylučovaná ustanovení zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, nemají použít. Současně není zřejmé, po jakou dobu bude moci vláda takto rozhodovat, a není tedy ani jasné, po jakou dobu budou předmětná ustanovení v zákoně č. 219/2000 Sb. vyloučena z aplikace, a zda se tak nebude jednat o trvalý stav. Podle názoru vlády by pro takové rozšíření pravomoci vlády měly být zákonem blíže specifikovány podmínky využití takového opatření.
5. Z legislativně technického hlediska je návrh zákona zpracován odchylně od ustálených legislativně technických pravidel (například absentuje členění návrhu na části) a pro případ jeho následného přijetí by bylo nezbytné jej v dalších fázích legislativního procesu upravit.